

2.

Хората не четат мисли

Стив следва Кайла към дъното на книжарницата, където я вижда да потъва зад врата с мъничка табела, носеща нейното име. Сигнал го вхожда на нейния офис, той застива на място. Вътре са струпани неимоверно количество стелажи, кутии, варели, сандъци и шкафове, тъпкани с фокуснически приналежности. Очарователно местенце не заради насъбраните в него вещи, а с оглед чувството, което го обзема при влизане в стаята.

Кайла приближава стар канцеларски дъбов шкаф с табела „Фокуси за проактивно самоуправление“. Издърпва най-горното чекмедже, прехвърля папките и вади някакъв лист хартия с възгласа:

– Абракадабра!

Стив се засмива непринудено, заразен от радостта на Кайла, предизвикана от това незначително откритие.

– Домашното ти за гнешния следобед – пояснява тя, като му връчва листа.

Инструкции: Оценете мотивацията си по степента на важност според вас. Нанесете оценките (от 1 до 10) отстрани на съответната позиция, като с едно отбележите най-важната, а с десет най-маловажната:

- Интересна работа
- Адекватно оценяване на трудовия резултат
- Усещане, че сте на „ти“ с нещата
- Сигурна служба
- Добро заплащане
- Повишения и израстване в рамките на организацията
- Добри условия за труд
- Лоялност към персонала
- Съпричастна подкрепа при решаване на лични проблеми
- Тактично упражняване на дисциплинарната власт

– След като си оценил собствената си мотивация, помоли поне петима колеги да го направят и те. Донеси ми нещата утре и ми кажи какво си научил.

– Това фокус ли е? – пита Стив скептично

– Това е началото на такъв! – възкликва Кайла въодушевено. – Онова, което ще научиш от тази първа задача, ще затвърди усвоеното днес и ще те въведе в първия фокус на самоуправлението.

– Добре. Приемам засега, но не казвам, че няма да напусна. Разполагам с време до края на месеца да реша – тогава се връща шефката. – Казаното изпълва Стив с лошо предчувствие. Досега не бе напускал работа при неблагоприятни за него условия. – Ако не възразяваш, мога ли да попитам какъв е твоят интерес от цялата работа?

Кайла се усмихва.

– Помниш ли Едноминутният мениджър, за когото споменах? След като ме измъкна от кашата, попитах как да се отблагодаря за цялата му прозорливост и помощ. Той отвърна, че единственото, което мога да сторя по този въпрос, е да предам наученото на други.

– Вън от това – продължава тя и намигва, – моята роля в живота е да бъда магьосница. Ти ми предоставяш възможност да върша именно това.

– Струва ми се, че точно сега имам нужда от малко магия – съгласен е Стив. – До утре.